

Super Vrienden

Verhalen uit het Elzen-Eikenbos

Fiona Rempt & Noëlle Smit

Van Holkema & Warendorf

Eerste druk 2010

Vijfde druk 2015

ISBN 978 90 00 34274 7

NUR 281

© 2015 Van Holkema & Warendorf

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, postbus 97, 3990 DB Houten

www.unieboekspectrum.nl

www.fionareempt.nl

www.noellesmit.nl

tekst Fiona Rempt

illustraties Noëlle Smit

vormgeving Hannah Weis

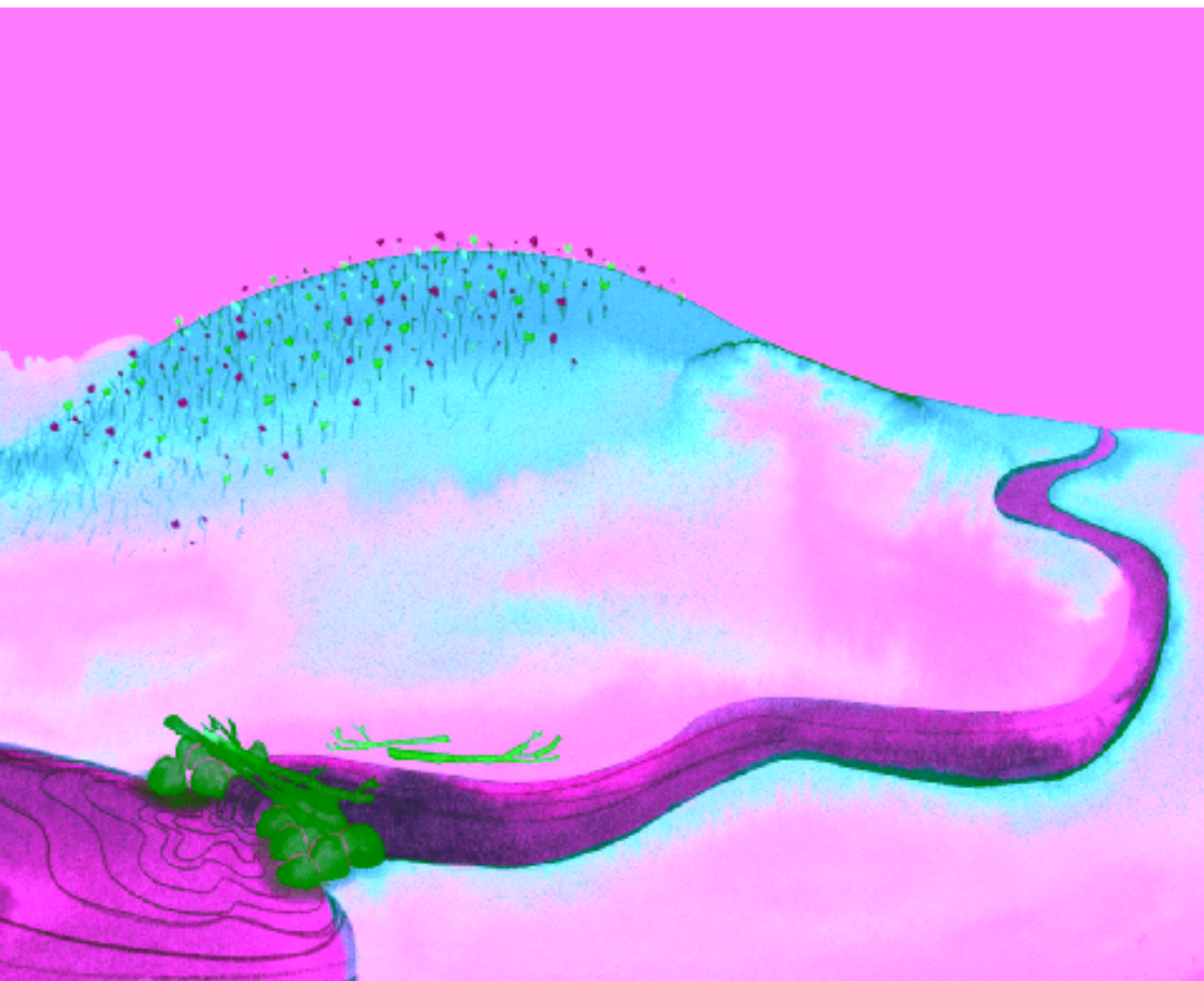
Inhoud

1	Supervrienden	7
2	Kikker verveelt zich	13
3	Lachen is gezond	21
4	Slak kan niet zwemmen	29
5	Mooie stilte	37
6	Bever is ziek	43
7	Een superfeest	49
8	Mol is boos	56
9	De sportdag	63
10	Ik zie, ik zie wat jij niet ziet...	70
11	Mier wil groot zijn	77
12	Uit logeren	84
13	Vandaag ben ik jarig	90
14	Een vreemde vogel	96
15	Warme sneeuw	103

1 Supervrienden

Het zachtste en sappigste gras van het Elzen-Eikenbos ligt op een heel bijzondere plek. Een open plek, omringd door een vijver, een riviertje en een rijtje bomen. Vanaf daar kun je zo de bloemenheuvel beklimmen en koppeltjeduikelend naar beneden rollen. En wie niet kan koppeltjeduikelen, rent gewoon. Of kruipt, graaft of vliegt. Net als de Supervrienden. Bever, Eend, Kikker, Mier, Slak, Eekhoorn en Mol wonen op deze bijzondere plek in het bos. Samen, als een echte familie. Als burens en als beste vrienden.

Het is nog heel vroeg in de ochtend.

Zo vroeg, dat de zon pas net is opge-

staan in het Elzen-Eikenbos. Hij

kruipt met een dun straaltje over

de bloemenheuvel heen. Dit

eerste licht van de dag valt

precies op het bladerbedje

aan de voet van de klauter-

boom. Er ritselt wat en Mier wordt wakker. Hij hoeft nooit te gapen of

zich uit te rekken. Als Mier zijn ogen opendoet, is hij meteen helemaal

wakker. Mier is heel netjes en begint direct op te ruimen. Hij zou ook

graag stoer willen zijn. Daarom is hij er ook reuzentrots op dat hij zo

sterk is. Bijna net zo sterk als Bever.

Bever wordt iedere morgen gewekt door zijn eigen harde gesnurk.

Zijn ochtendhumeur duurt precies een halve minuut. Net zolang totdat

hij in het water is gesprongen. Bever woont op de dam in het riviertje.

Hij heeft daar een prachtige werkplaats gebouwd. Bever is een echte

kunstenaar. Hij neemt een paar

flinke slokken water en poetst zijn

oren en zijn staart. Dan plukt hij

een stevige rietstengel om zijn

tanden schoon te

maken. Krattsshh,

rats, ratsshh.

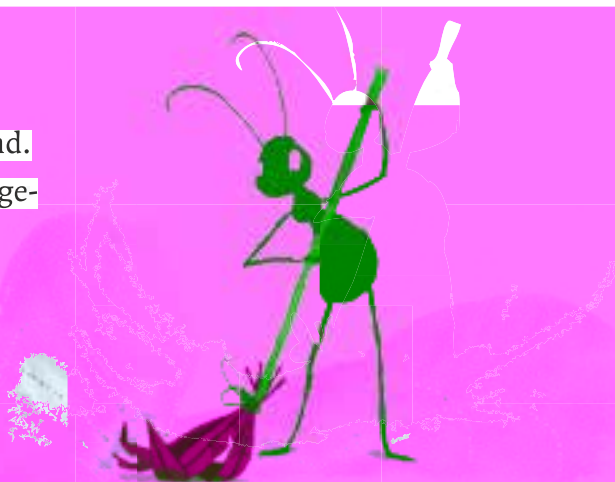
Door al dat

geklots en

gespetter

van Bever

golft het

water op en neer. Met een slapende Eend erbovenop, die droomt dat hij een roofvogel is. Die wordt wakker, gaat kopje onder en klimt kwakend op de kant. Eend is dol op vliegen en op avontuur. Ooit hoopt hij een verre reis te maken. Helaas is hij in het echt niet zo'n heel goede vlieger, zeker niet voor een eend. Daarom vliegt hij vooral 's nachts, in zijn dromen.

Een vrolijk stemmetje klinkt vanuit de hoogste boom: 'Joehoe, is het al tijd voor het ontbijt?'

Eekhoorn denkt dat hij niemand hoort knagen op verse, knapperige nootjes.

Maar het is Bever die zijn tanden poetst. Eekhoorn komt springend tevoorschijn. Hij kan slingeren als de beste, op zijn handen lopen, beter koppeltjeduikelen dan een bal en tennissen met zijn staart. Maar meestal haalt Eekhoorn grappen uit, want

lachen doet hij nog het liefste. Het aller-

liefste van alles. Hij gaat een grap uithalen met zijn vriend Kikker.

Eekhoorn pakt een veertje van de grond en loopt naar de rietpluimen aan de rand van de vijver. Zonder te zoeken, weet hij de grote neusgaten van Kikker te vinden. Giechelend kriebelt hij erin met het veertje, tot Kikker niesend opspringt. Gelukkig houdt Kikker ook erg van lachen en heeft hij nooit een ochtendhumeur. Niet eens een middaghumeur of

een avondhumeur.

Kikker is altijd
opgewekt en
druk. 'Lekkere
morgen,' roept hij.

Dan pakt hij drie steentjes en gooit ze
met een zwier van zijn lenige schou-
ders zo ver mogelijk weg. Dat doet
hij iedere ochtend. Waarom hij
dat doet, weet niemand. Het is
een soort bijgeloof van Kikker.
Hoe verder hij de steen-
tjes gooit, hoe mooier
de dag zal worden. Deze
ochtend vliegen de steen-
tjes alle drie ver over de vijver.

In de verte roept een zachte stem: 'Laat me eruit. Hé, ik wil naar bo-
ven!'

Ook Mol is wakker geworden van al die geluiden, maar de uitgang
van zijn holletje onder de bloemenheuvel zit dicht. Het is pikkedonker
binnen, maar dat maakt Mol niet uit. In het donker ziet hij net zo slecht
als in het licht boven de grond. Hij wil gewoon naar buiten voor een
frisse neus en er ligt iets boven op zijn uitgang. Het voelt zacht en glib-
berig. Mol weet wel wat het is: Slak.

'Altijd hetzelfde,' moppert Mol, terwijl hij zit te wachten.

Slak is precies boven op de molshoop
in slaap gevallen. Hier is het lekker
warm, dacht hij toen hij een goed
plekje zocht om te slapen. Dat komt

natuurlijk doordat Mol beneden zit, dacht Slak toen. Misschien is hij wel een vuurtje aan het stoken. Of zou hij warme winden laten? Maar voordat Slak had bedacht dat hij dan beter ergens anders kon gaan liggen, was hij al in slaap gevallen. Het is erg vermoeiend voor een slak om zoveel na te denken.

Eend en Bever tillen Slak samen op en zetten hem een stukje opzij. Heel voorzichtig.

Uit de mollengang steekt een klein kopje naar buiten. Mol knijpt met zijn ogen. ‘Kan iemand de zon wat minder scherp zetten? Het is nog maar vroeg,’ zegt hij.

Bever wijst naar een parasol van geweven rietstengels naast de vijver. ‘Daar is schaduw,’ roept hij.

Als laatste wordt Slak ook heeeeeeel langzaam wakker. Slak zou waarschijnlijk nog tot de middag zijn blijven slapen, als Eend en Bever hem niet tegen de schuine helling van de bloemenheuvel neer hadden gezet.

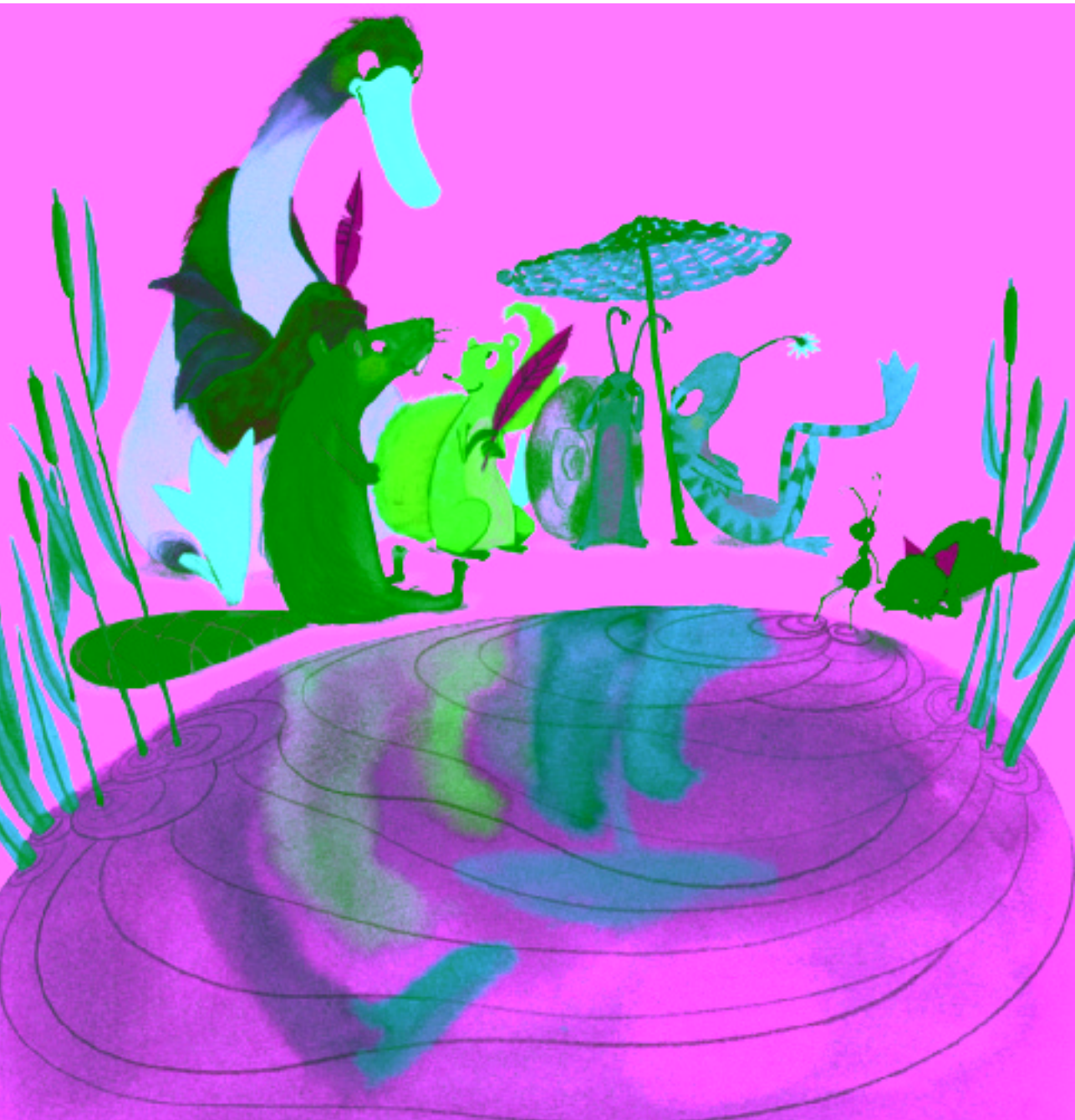
Hij kan zijn evenwicht niet bewaren en rolt om en om en om. Op zijn huisje, op zijn buik, op zijn huisje, op zijn buik...

En vlak voordat hij in het water van het koude riviertje valt, springt Eekhoorn ertussen. ‘Gered!’ roept hij trots.

Slaks voelsprietten onderzoeken de omgeving, voordat zijn slakkenogen om de beurt als roestige rolluikjes openschuiven. ‘Waar ben ik?’ vraagt hij.

Eekhoorn glimlacht naar hem. ‘Bij ons natuurlijk! De Supervrienden!’

2 Kikker verveelt zich

Het is een rustige morgen en Kikker gaat een stukje rennen, gewoon omdat hij zin heeft om te rennen. Kikker kan heel hard rennen. Hij kan in tien tellen de vijver rond, maar hij wordt snel moe. Misschien kan ik beter gaan springen, bedenkt hij. Springen doet Kikker graag. Hij houdt meer van hoogspringen dan van verspringen. Na achtentwintig sprongen besluit hij te gaan huppelen. Hij zingt er een vrolijk liedje bij. Als hij huppelt, krijgt Kikker altijd zin om te zingen. Maar van al dat huppelen en zingen tegelijk raakt hij vlug buiten adem. Hijgend begint Kikker te wandelen. En omdat hij wandelen ontzettend saai vindt, wordt het al snel slenteren.

Met hangende armen slentert Kikker terug naar huis. Misschien heeft Eekhoorn wel zin om een spelletje te doen? denkt hij. Dan trapt hij opeens op iets scherp.

‘Aaaaauuuuuwww!’ schreeuwt Kikker. Hij springt op. ‘Wat was dat?’ vraagt hij zich hardop af, terwijl hij over zijn pijnlijke voet wrijft.

‘Dat was ik!’ antwoordt een egel, die zijn stekels recht strijkt.

‘O, ik had je niet gezien,’ zegt Kikker. ‘Jouw stekels zijn scherp, zeg! Mag ik nog eens voelen?’

De kribbige egel draait zijn lijfje weg. ‘Nee, afblijven!’ roept hij streng. ‘Kun je je niet ergens anders gaan vervelen?’

Kikker loopt weer verder. Hij heeft geen zin meer om te rennen, springen of huppelen. Bij het riviertje gaat hij zitten en hangt zijn poot erin. Die prikt nog steeds een beetje van de scherpe stekels. Eend komt aanzwemmen. ‘Hé Kikker!’ roept hij. ‘Wat ben je aan het doen?’

Kikker haalt zijn schouders op. ‘Egel zegt dat ik me verveel. Het is een beetje saai, maar misschien is het leuker als we het samen doen. Doe je mee?’

Eend klimt op de kant en gaat bij Kikker zitten. ‘Gezellig,’ zegt hij.

Kikker knikt. Samen trappelen ze met hun poten in het water, tot ze kleddernat gespetterd zijn. Dan zitten ze stil en wachten.

‘Ik vind het nog steeds niet zo leuk,’ zegt Kikker na een tijdje. ‘Misschien doen we het niet goed?’

‘Als je je verveelt, doe je niets belangrijks,’ legt Eend uit. ‘Je wacht gewoon tot je klaar bent.’

Kikker vindt het vreemd. ‘Wanneer zijn we dan klaar? Ik denk dat ik er wel klaar mee ben.’

Eend haalt zijn schouders op. 'Geen idee. Ik heb het eigenlijk ook nog nooit gedaan.'

'Laten we iemand om hulp vragen,' stelt Kikker voor.

Ze kloppen aan bij het holletje van Mol. 'Hé Mol, ben je thuis?'

Een slaperige kop komt naar buiten. 'Waarom schreeuwen jullie zo hard? Staat het bos in brand?'

'Nee, dat niet,' antwoordt Kikker. 'We willen je iets vragen. Weet jij hoe je je moet vervelen?'

Mol denkt dat ze een grapje met hem uithalen en heeft totaal geen zin om wakker te worden, zodat ze hem in de maling kunnen nemen. 'Gaaa tooch slaaopen,' gaapt hij en hij kruipt weer terug onder de grond.

Kikker en Eend zijn helemaal niet moe. 'Ik ga niet slapen hoor,' zegt Kikker. 'Laten we Eekhoorn gaan zoeken. Hij kent alle spelletjes, dus vast ook vervelen.'

Eend vindt het een goed idee. Onder aan de boom waar Eekhoorn in woont, liggen een heleboel notenschilletjes. Kikker en Eend pakken er een paar op en gooien ze omhoog. Het vijfde is goed gemikt en vliegt recht door het gat de boom in.

‘Raak!’ krijgt de hoge stem van Eekhoorn. Zijn roodbruine kopje komt naar buiten om te zien wie daar is. ‘Hoi Kikker, hoi Eend,’ roept hij. ‘Komen jullie een nootjesspel spelen?’

Eend en Kikker schudden allebei hun kop. ‘Nee, we vervelen ons al, maar we weten niet zo goed hoe het moet.’

Eekhoorn denkt even na. ‘Als ik me verveel, ga ik altijd nootjes eten, zegt hij dan. ‘En als ik nootjes eet, verveel ik me niet. Handig hè? Nootje?’

‘Nee, dank je,’ zegt Eend.

